

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **GARLAND distributor, s. r. o.**, se sídlem Hradecká 1136, Jičín, zastoupeného Mgr. Kateřinou Kavalírovou, advokátkou, se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2013, čj. ČOI 142258/12/O100/1000/12/13/Be/Št, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením této věci Městským soudem v Praze,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci **je příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Inspektorát České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu uložil žalobci rozhodnutím ze dne 19. 10. 2012, čj. 12/0913/12/22, pokutu ve výši 130 000 Kč za správní delikty podle § 19a odst. 3 písm. a) a b), § 19a odst. 3 a §19a odst. 4 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Ústřední ředitel České obchodní inspekce (dále jen „žalovaný“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, čj. ČOI 142258/12/O100/1000/12/13/Be/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že snížil pokutu uloženou žalobci na 120 000 Kč a doplnil skutkové vymezení deliktů. Výrokem II. napadeného rozhodnutí ve zbytku potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.

[3] Žalobce podal dne 18. 6. 2013 žalobu k Městskému soudu v Praze, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Usnesením ze dne 5. 7. 2013, čj. 11 A 88/2013 – 31, Městský soud žalobu postoupil Krajskému soudu v Praze. Postoupení odůvodnil tím, že v nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně vykonával svou působnost v rámci Středočeského kraje. Rovněž správní delikt, o kterém bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto, byl spáchán ve Středočeském kraji. Platí proto zákonem stanovená fikce, že sídlo správního orgánu prvního stupně je v místě obvodu jeho působnosti, tedy v místě, které spadá do obvodu Středočeského kraje a do působnosti Krajského soudu v Praze.

[4] Krajský soud v Praze vyslovil dne 4. 5. 2015 s postoupením věci nesouhlas. Ustanovení § 7 odst. 2, věta druhá s. ř. s., totiž uvádí, že má-li správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Podle názoru Krajského soudu v Praze se však fikce upravená v tomto ustanovení dotýká pouze případů, kdy správní orgán sídlí mimo

územní oblast své působnosti, tj. mimo území, kde je oprávněn vykonávat své pravomoci. Jen v těch případech se na něj pro účely určení místní příslušnosti hledí tak, jako by v obvodu své působnosti sídlil. Tuto základní tezi pak doprovodil rozsáhlou právní argumentací.

[5] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

[6] Podle § 7 odst. 5 s. ř. s. platí, že není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

[7] V předložené věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat tím, kde je sídlo správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a současně, zda je jeho sídlo uvnitř obvodu jeho působnosti nebo mimo něj. Na posouzení této otázky záviselo rozhodnutí o příslušnosti, neboť hypotéza právní normy obsažené v § 7 odst. 2 větě druhé, s. ř. s. je vymezena slovy „*má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti*“. Inspektorát České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, však má sídlo v Praze, tedy zjevně v obvodu své působnosti; dispozice právní normy (právní fikce, podle níž „*platí, že má sídlo v obvodu své působnosti*“), se tak v daném případě pro nesplnění výchozí podmínky neuplatní. Je ostatně pojmově zcela vyloučeno, aby právní fikce nastupovala tam, kde se její účinek ve výsledku kryje s reálným stavem.

[8] Jakým způsobem je územní obvod působnosti správního orgánu vymezen, stejně tak jako na kterém místě tohoto územního obvodu správní orgán svou kompetenci v konkrétním případě uplatnil, je pro určení místní příslušnosti soudu bez významu, právní norma tuto skutečnost jako relevantní nestanoví a v projednávané věci zde nejsou ani jiné skutečnosti, jež by mohly vést k jejímu odlišnému výkladu či dokonce k jejímu neaplikování a nahrazení normou jinou. Místní příslušnost soudu se tak řídí výhradně ustanovením § 7 odst. 2, věty první, s. ř. s.

[9] S ohledem na výše uvedené proto rozhodl, že soudem místně příslušným k projednání a rozhodnutí věci je Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. srpna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu